

Sodobna slovenska poezija

Maja Vidmar

Pesmi

Pepelnik

Očetov rumeni palec je dišal
po tobaku (morava brez filtra),
kot da je vse na svojem mestu
in diši tako, kot mora dišati.

Rada sem čistila plehnati
pepelnik, saj se je zdelo,
da mu je več do cigaret
kot do česarkoli v življenju.

Tebi kupujem cigarete (s filtrom),
da me ne bi zapuščal ponoči
ali v nedeljo, ko jih prodajajo
samo na bencinski črpalki.

Včasih, ko čistim pepelnik,
se zdi, da sem bliže ljubezni.

Kolumbovo jajce

Včasih si dovolim kaj nekoristnega,
recimo postavljanje jajca pokonci.
Jajce primem s palcem, kazalcem in
sredincem obeh rok in ga postavim na
gladko mizo. Nežno ga naravnavam
in spuščam. Včasih uspe, včasih pa
se naveličam, položim kazalec na vrh
jajca, se umirim, spustim in stoji.

Delček trenutka, ko se mi zdi, da je
nekdo drug vzel jajce in ga postavil
pokonci, tisti hipec, ko ga spuščam,
a ni nobene logike v njegovi
samostojnosti, in občutek v trebuhu,
ko zagledam stoječe jajce,
pa tudi potem, vsakič ko grem
mimo njega, in še vedno stoji,

je to želja po čudežu, ki je niti moj
lastni prezir ne more zatreti? Ne vem,
ali še vedno upam, da bo nekega jutra
vse, prav vse dobro in prav, ali gre
za preprosto veselje, da jajce stoji.

Kaj naj s tem?

Nikoli nisem šla daleč
in le maločesa sem se uspela
naučiti. Toliko nevidnega
truda, a vedno isti rezultat.
V različnih škatlah vedno isti
strah, še posebno, če se mu
obupano upiram.

Najbolj dovršeno obvladam
stvari, ki se jih želim znebiti.
Recimo, tako kot v tem
primeru, pesimizma in
dajanja same sebe v nič.
So pa tudi stvari, ki jih znam že
od malega in se jih nisem učila.

Poznam nedokazljiv občutek
za popoldansko svetlobo, za
razširitev srca na rumenih stenah
in na zagrnjenih oknih, za
svetle ploskve hvaležnosti na
belih dimnikih, na strehah in na
nekaterih deblih visokih dreves.

Palica

Nevidno obrača svoja konca,
sune iz trebuha in se vrti
med prsti kakor živa.
Zašumi mimo ušesa,
zadene ob drugo palico,
vesela, da je stik in da je meja,
ki se sliši kakor pok.
Spet švisne in pometa, spet
zamenja konca, obrača boke
in zavesla naprej.

Le z majhnimi nepričakovanimi
odpori v zraku, z ropotom padca,
ko obleži in obmiruje
z nedosegljivo mirnostjo predmeta,
da vedeti, da je bila ves čas
samo orodje, in vendar se zdi,
da ji ni bilo mogoče dodati
nobenega gibanja,
ki ne bi bilo kot njena volja
že davno v njej.

Izrez

Od tukaj, če sedim pri miru, vidim
vrh velikega bora, dva temna
vrhova pravzaprav, in oblake okrog.
Nebo zadaj je svetla modrina.

Če se na stolu malo vzravnam,
slika ni več popolna. Spodaj so
hiše in izrastki nekih naprav.
Brez slabe vesti se vrnem v izrez.

Včasih se izpod okenske police
zažene jata črnih ptičev,
se v srčnih sunkih zameša v sliko
in popada spet dol.

Verjamem

Gledam, kako se štoparica noro obrača.
Sekunde so še prepoznavne, stotinke
pa so samo migotanje črvičkov.
Zato mi torej ne uspe biti v trenutku, ker
je prehiter zame. Če bolje pomislim, ga
v bistvu sploh ni. V tej napravi ni nobenega
zdaj, kot ni točke na premici, na kateri
lahko kot dva dolga, iztegnjena deževnika
označim samo preteklost in prihodnost.

Verjamem, da so nekje označena vrata.
Da samo ustavim štoparico in že stojim
pred njimi. Da se lahko, ko se začnejo
odpirati, izmuznem skozi režo med prej
in potem in mi, ko sem enkrat na oni strani,
nikakor ni jasno, kako sem mogla
spregledati ta vseprisotni, trajajoči zdaj.
Verjamem, da tam nisem sama.
Samo to me skrbi.

Električni vampir

Vampirsko prepričanje, ta strah,
da se bo nekaj hudega zgodilo,
če se sprostim, če si oddahnem,
če za trenutek ne mislim na nič,
mi je že davno prepojil mišice.

Vse celice mojega telesa so se
zamenjale, ampak informacija
je bila predana do krvničke
natančno. Laično bi lahko rekli,
da imam prestrašeno kri.

Vampir je iznašel način, da jo samo
presrkava, kot pretočna elektrarna.
Dokler nivo ne upade pod kritično črto
življenja, bo vedno dovolj krvi tudi za
strah. To je vampirska elektrika.

Izmenični tok. Ob vklopu je že tu
in tam.